

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

„Léonie! Däi Rucksak! Meedchen, du vergëss enges Dages nach däi Kapp!“

D’Léonie rennt zrëck bei d’Haus, schnappt sech säi Rucksak an dréckt senger Mamm séier e Kuss op de Bak. „Ciao, Mamma, bis e Freiden!“

Hatt leeft zrëck bei den Auto, wou säi Papp schonn ongedëlleg waart, fir et an d’Kolonie ze féieren. Op déi allerbeschte Plaz iwwerhaapt!

Seng ganz Klass hat de Schoulmeeschter genervt fir op de Kuelbécherhaff ze goen, well e puer vun hinnen hate vun hire grouss Geschwëster dovun héieren. No deene ganze Geschichte vun de Bridder a Schwëstere stoung fest: do wëlle mir och hin!

„Ma firwat och wäit fueren, wa mer esou eng flott Plaz virun der Dier hunn?!“ hat den Här Pelozzi, hire Schoulmeeschter begeeschtert geruff.

Dem Léonie säi Papp fiert d’Bricherlächer erop an dann direkt no lénks Richtung Huelmes. Hanner Huelmes geet et dann de Wee erop laanscht e puer schmuel Gebai. Nach eng grouss Kéier a scho rumpelen se op de Chalet duer, dee ganz eleng am Bësch läit.

Virun deem ale Gebai steet schonn alles voller Autoen, iwwerall trëllen Elteren, Kanner, Rucksäck, Schlofsäck a Reenjacketten. Iergendwou dotëscht daucht den Här Pelozzi op fir seng Schüler ze begrëissen, lescht Froen ze beäntweren an den Iwwerbléck ze behalen. Säi Jong, de Pit a seng Frëndin Myriam hu scho Vakanz a sinn och dobäi fir ze hëllefen.

D’Léonie seet sengem Papp séier Äddi. De Yann an de Rodrigo, dem Léonie seng zwee beschte Frënn, sti scho beim Gepäckkoup a kucken sech deen Duercherneen un.

„Wat ee Gedeessesems“ seet de Rodrigo. „Erwuessener si schlëmmer wéi kleng Kanner!“

Et dauert nach eng Zäit bis all Kuerf um Koup läit an alles gesot ass, mee schlussendlech steet déi ganz Klass mat den dräi Erwuessene virum Gebai a si wénken deem leschten Auto no, dee grad ronderëm d’Kéier verschwënnt.

„Uff!“ keimt den Här Pelozzi, „Sou, alleguerten, hei si mer endlech. Dat hei ass d’Haus Rasmussen, eist Doheem fir dës Woch. Fir d’éischt gi der emol alleguerten eis Saachen eropdroen. De Pit an d’Myriam këmmen sech drëm dass jiddereen e Bett kritt. Um 10 Auer treffe mer eis hannert dem Haus bei der Feierplaz an ech erzielen iech wat ech mer fir des Woch ausgeduecht hunn. OK? Keng Fro méi? Da lass!“

D'ganz Klass rennt opgereegt an d'Haus eran an d'Trapen erop. D'Jongen an eng Kummer an d'Meedercher an déi aner. Et ass en zimmlechen Duercherneen, vill Diskutéiers a Gerapps bis endlech jiddereen e Bett huet, de Schlofsak ausgerullt a seng Saachen zortéiert huet, mee awer sëtzen se all pünktlech um 10 Auer op de Bamstamm ronderëm d'Feierplaz.

„Sou, do si mer all. Da kann ech iech elo verrode wat mer dës Woch alles wëlles hunn.“ erkläert de Schoulmeeschter. „Dat hei ass eng gutt Geleeënheet fir eis Géigend besser kennenzelieren. Mir wëssen zwar, wéi et hei haut ausgesäit, mee wéi et fréier war, dovun hu mer keng Anung.“

„Här Pelozzi, maache mir elo Geschicht?“ freet de Yann entsat. Hien haasst dat Fach!

„Du dierfs et esou nennen, mee et gëtt méi spannend wéi dat!“ berouegt de Schoulmeeschter a laacht, „Et ginn nämlech richteg grujeleg Geschichten zu dëser Géigend, wousst der dat? Wat besonnesch interessant ass: Direkt hei niewendrun gouf et fréier en Duerf. Kuelbech huet et geheescht...“

De Schoulmeeschter ass a sengem Element, an erzielt, an erzielt. Iwwert d'Kuelebrenner vu Kuelbech, d'Eisewierk zu Aansebuerg, eng Zort Fabrick, wou d'Aarbechter Placken aus Eise gemaach hunn; iwwert den Damp, deen iwwert den Haiser louch. Iwwert déi arem Leit, déi sech futti geschafft hunn an awer ni genuch z'iessen haten. An iwwert déi räich Hären, déi alles gemaach hunn fir ëmmer méi räich ze ginn. D'Kanner hänken u senge Lëpsen. Si hu scho bal d'Gefill dobäi ze sinn!

„Ma ee vun deene räichen Hären hat et ze wäit gedriwwen! Zu Bruch soll seng Buerg gestanen hunn, ongeféier do wou haut d'Brichermille steet, matten an der Supp. Alles hat en deenen aarme Famillen ewechgeholl, hiert Land, hier Aarbecht! a kee konnt eppes géint hie maachen. Enges Owes ass dunn eppes Grujeleges geschitt!“ Op där Plaz mëscht den Här Pelozzi eng Paus a kuckt am Krees ronderëm.

Hee pëspert bal just nach.

„Enges Owes koum dee räichen Här vun engem Fest op der Useldénger Buerg zrëck op Bruch geridden. Et war eng däischer Nuecht, d'Wolleken hounge schwéier um Himmel. Et huet gedonnert a geblëtzt. Den Här hat uerdentlech Wäi geschluppt, mee säi Päerd wousst de Wee. Si ware scho bal doheem ukomm, do huet et nees uerdentlech gekraacht; d'Päerd ass erféiert an duerchgaangen... Et ass galoppéiert wéi wann den Däiwel hannert em hier wier. Ëmmer weider a weider, bis dohi wou et am allergeféierlechste war! Riicht an d'Supp... An déi Bullisweieren hu kee Buedem, déi friessen dech op a loossen dech ni méi eraus! Am leschte Moment nach wollt de Reider säi Päerd zrëck räissen, mee et war schonn ze spët: de Buedem ass iwwert hinnen

zesumme geschloen, a vum dichtegen Här huet ni méi een eppes gesinn!”

Et héiert ee kee Mucks. Jidderee kuckt op de Schoulmeeschter a stellt sech vir wéi et wier, an esou eng Supp ze falen.

„Krass!” rutscht et dem Yann do eraus. „A ginn et nach esou Bulliswéieren zu Bruch?”

„Ma dat weess kee sou genee. Wat awer sécher ass: wann Owe de Niwwel iwwert de Wise bei der Brichermille läit, da kann een d’Galoppéiere vun engem Päerd héieren... an e Schiet gesinn, sou séier wéi de Wand!”

D’Léonie huet matzen am Dag an der Sonn eng Héngerhaut.

Nom Mëttegiesse stellen si grouss Dëscher op d’Wiss virum Haus, op déi Kartong, Schéiere, Pech a weidert Bastelmaterial getässelt ginn. Dono sammelen si Holzstécker an anert Material tëscht de Beem. A kleng Gruppe bastelen si Maquette vun deem verschwonnenen Duerf op grouss Placken aus Holz. D’Léonie, de Yann an de Rodrigo schaffen natierlech zesummen.

„Et gëtt kee richteg a kee falsch... Et weess jo kee wéi Kuelbech fréier ausgesinn huet. Baut et esou wéi dir iech et virstellt!” erkläert den Här Pelozzi.

Déi nächst zwou Stonne gëtt diskutéiert, geschnëppelt a gepecht an d’Miniaturdierfer ginn ëmmer méi grouss. Sou geet de Mëtten em a vereenzelt zéien um Himmel e puer däischter Wolleken op. „Hoffentlech gëtt et keen Donnerwieder!” mengt d’Myriam a blënzelt erop.

Nom Owe siessen ass et um Pit sengem Tour, den Oweprogramm ze leeden. Et ass scho bal däischter an si setzen zesumme ronderëm d’Féier a kucken an déi hell Flamen. Dem Pit seng Ae blénke voll Virfreed op seng eege Geschicht.

„Abee, dir wësst, wéi dat mat de Geschichten ass: kee weess ob se wierklech geschitt sinn, oder nëmmen erfonnt. Wat dem räichen Här vu Bruch geschitt ass, wësst der schonn, mee hie war net deen eenzegen Dichtegen, deem et schlecht ergaangen ass. Deen Här, vun deem ech iech elo erzielen, hat alles wat ee brauch, an nach vill méi. Säin Dénger, de Sébastien, huet him all Wonsch vun den Aen ofgelies an säin dichtegt Haus zu Huelmes an der Rei gehalen. Mee e krut ni e Merci! De Sébastien koum aus enger aarmer Famill, an all Mënz, déi hien ze vill hat, huet e sengem Brudder geschéckt, deem an enger aremséileger klenger Hütt mat sechs Kanner an deem verschwonnene Kuelbech gewunnt huet. Säi Brudder war Kuelebrenner, ewéi vill aner Männer aus der Géigend. Dat war eng haart a geféierlech Aarbecht! Ëmmer emol erëm ass esou een Holzkoup explodéiert. D’Famille wousste Mueres net, ob se sech owes nach géingen

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

erëm gesinn.

Den Här vun Huelmes war arrogant an ouni Matleed. Enges Dages huet hien decidéiert, hie wéilt op deem kleng Stéck Land, op deem dem Sébastien sengem Brudder seng Hütt stoung, eng Kapell baue loossen. Well de Brudder awer net wollt plënnere, huet en d'Hütt einfach néierbrenne gelooss. Dat jéngst Kand ass dobäi em d'Liewe komm, mee net emol dat huet dem Här gestéiert. Seng Kapell gouf gebaut! Dem Sébastien säi Brudder a seng Famill haten alles verluer.

Kuerz Zäit no der schrecklecher Dot war de räichen Här an d'Stad Lëtzebuerg op en Dîner invitéiert, an ass matten an der Nuecht heem geridden. Säin treien Dénger Sébastien war mat him ënnerwee. Op hallwer Streck ass deem op eemol ganz no u säin Här erun geridden an huet em e Schwäert vun hannen duerch de ganze Kierper gestach! De räiche Mann ass vum Päerd gefall a war natierlech mausdout. Vum Sébastien huet een ni méi eppes héieren..."

Am Bësch ronderëm knackt et lues... an d'Kanner halen den Otem un.

„An d'Geschicht ass bis haut net eriwuer!“ pëspert de Pit. „Jidderee weess: ee Mënsch, deem seng Aufgaben am Liewen net fäerdeg huet, dee fënnt och nom Doud keng Rou. Dee Räiche vun Huelmes sicht bis haut no sengem Mäerder! Nuecht fir Nuecht geeschtert en hei am Bësch ronderëm... hie wëll seng Revanche an e geet jidderengem un d'Guergel, deem him ze no kënnt. An hien ass net deem eenzeg! Och em Sébastien seng Famill kann net a Fridde rouen. Si all kënnen net ophale mat schaffen. Heiansdo héiert een hier Stëmmen, Trëtt an d'Klappe vu villen Aaxten... Et gesäit een Damp aus dem Bësch klammen an et héiert een et knisteren; dat grousst Feier, dat Holz a Kuel verwandelt..."

An deem selwechte Moment kraacht et am Bësch an et fält eppes schwéier op de Buedem. Jidderee fiert zesummen an de Sam spréngt op a rífft: „Do ass e grad vu sengem Päerd gefall, dee räichen Här vun Huelmes!“

Kee weess, ob hien dat eescht gemengt huet oder op et just e Witz war... Si laachen all iwwer d'riwwen haart, an deem een oder aneren zidderen nach heemlech d'Bake vun der Geschicht.

„Ech mengen domat wär den éischten Dag gutt ofgeschloss. Muer baue mer weider un eise verschwonnenen Dierfer a Mëttes kréie mer Besuch!“ seet den Här Pelozzi a steet op. „An elo alleguerten an de Schlofsak. Et kéint sinn, dass nach e puer Drëpse falen, wann ech de Wand esou héieren.“

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

Nach ier si am Schlofsak leie, fänkt et dobaussen un ze stiermen. D'Drëpsen trommelen op den Daach an heiansdo gëtt et uerdentlech hell ronderëm d'Haus. D'Léonie stellt sech bei d'Fënster. Hatt kuckt esou gär de Blëtzer no. Deen nächste léisst net laang op sech waarden; déi ganz Wiss ronderëm d'Haus an och de Bësch gëtt beliicht.

Moment! Wat war dat dann? D'Léonie kuckt ugestrengt tëschent d'Beem. Huet hatt do net eppes gesinn? Eppes zimmlech Grousses! E grousst Déier. E Päerd vläicht? Hatt waart gespaant op de nächste Blët. Elo! Mee déi Kéier gesäit hatt just nach d'Beem.

D'Léonie schuddert sech a klëmmt séier a säi Bett. Di vill Geschichte vum Dag geeschteren a sengem Kapp ronderëm, 'Hüüüh' mengt hatt nach dobaussen ze héieren, mee do schléift et schonn déif a fest.

Den anere Muere geet séier em. Si baue weider un hire Miniaturdierfer, déi lues a lues Form unhuelen. An engem Duerf sinn winzeg kleng Hénger aus Pabeier ze gesinn, an dem Rita säi Grupp huet esouguer e Weier aus engem Stéck Spigel opgepecht mat Inten drop. De Schoulmeeschter leeft zefridde mat sengem Handy ronderëm fir alles ze knipsen.

Während dem Schaffen erzielt d'Léonie dem Yann an dem Rodrigo vu senger Beobachtung an dem Pärdsgeräisch vu gëschter Owend. "Dir wësst jo, dass ech normalerweis net u sou Saache gleewe ... mee dat ass jo grad de Beweis, dass do iergendeppes war! Ech loosse mer net vu menge Gedanken iergendeng stiichten!"

„Jo, mee de Pit huet seng Geschicht esou gutt erzielt, dass ech och d'Gefill hat, et wier richteg geschitt, an all Moment géing deen doudegen Här vun Huelmes aus dem Bësch kommen...uaä-äh...“ de Yann streckt seng Äerm no vir wéi en Zombie. „Oder ebe säi Päerd.“

„Vläicht war et och en Aascht, dee sech am Wand beweegt huet?“ setzt de Rodrigo nach dobäi.

D'Léonie seet näischt méi. „Ech weess dach wat ech gesinn an héieren hunn...!“ denkt hatt just bei sech.

Nom Mëttegiessesse kënnt den ugekënnegte Besuch an enger grousser Camionnette un. Hannert dem Steier setzt ee Mann.

„Luc! Salut!“ rífft de Schoulmeeschter an déi zwee Männer falen sech an d'Äerm. „Kommt emol all heihinner! Dat hei ass mäi Frënd de Luc. Hien ass eigentlech Affekot, mee a senger Fräizäit beschäftegt hien sech mat ale Beruffer, déi quasi ausgestuerwe sinn. Sou Luc, vun elo u bass

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

du de Chef. Wat maache mer?“

„Ma mir bauen de Mëtteg e richtege Kuelemeiler. Mee fir d'éischt luede mir emol d'Camionnette aus!“, äntwert de Luc, „Mer tässelen alles hei op de Parking. Déi Plaz ass tipptopp. Mir brauchen e riichten Ënnergrond fir eise Kuelemeiler ze bauen, fir dass näischt ëmtrëlle kann. An du, Pit, mëss e Feier hannert dem Haus... dat brauche mer méi spët.“

Et dauert eng Zäit bis dem Luc seng Camionnette eidel ass. Si luede Brieder, Holzstécker a Schëppen aus. De Luc hieft ganz zum Schluss eng komesch Konstruktioun eraus. Véier stabil Holzbengelen, déi duerch e metallene Rank zesummegehalen ginn.

„Dat ass eise Kamäin“, erkläert hien, „Dee gëtt beim Kuelemeiler och nach Quandel genannt. E witzegt Wuert, gell? Ronderëm dëse Kamäin baue mer eise Koup! Een normale Kuelemeiler ass natierlech méi grouss, mat engem Duerchmiesser vu bis zu fënnef Meter an op mannst zwee Meter héich, mee esou ee brauch 20 Deeg fir ze verbrennen. Mir bauen hei eng Miniatur, déi awer t'selwecht funktionéiert.“

De Luc stellt de Kamäin op de Buedem a kuckt, dass e stabil steet. Jidderee kritt nach e puer Händchen an da geet et lass.

„Als éischt ginn dës Bengelen wéi Strale ronderëm de Kamäin geluecht. D'Brieder ginn dono esou op d'Bengelen geluecht, dass eng Plattform entsteet. Duerch d'Bengelen steet d'Plattform liicht an der Luucht, sou dass vun ënnen nach Loft dru kënnt. Soss géing eist Feier herno erstécken!“ seet de Luc. „An da baue mer an d'Héicht!“

Hie wéisst de Schüler, wéi se d'Holzstécker den héije Wee ronderëm stellen müssen, fir e stabile Koup ze bauen. Just an der Mëtt bleift de Kamäin fräi. Et dauert net laang, do hunn si e Koup vun engem Meter gebaut. Während déi eng Hallschent vum Grupp de Koup baut, ginn déi aner mam Myriam an de Bësch Dänneräscht sammeln. Den Holzkoup gëtt domat zougedeckt, fir dass déi nächst Schicht och sécher gutt hält.

„An elo kënnt dee flottsten Deel! Elo maache mer Bulli!“ rífft de Luc voller Virfreed.

Ei, wat e Genoss! Den Här Pelozzi an de Pit schleefe grouss Bittercher erbäi an doranner mëssen se Buedem mat e bëssi Waasser zu Bulli. Dee gëtt dann op den Holzkoup geschmiert an ëmmer erëm mat Schëppe festgeklappt.

„Firwat musse mer dann esou oft drop klappen?“ freet d'Léonie.

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

„Ma d’Holz ënnendrënner muss lofddicht verpaakt ginn; wann nämlech ze vill Sauerstoff dru kënnt, da verbrennt et ganz an iwwreg bleift keng Kuel mee just Äschen. Mir bueren elo nach e puer Lächer an d’Säite vum Koup, déi een och erëm kann zoumaachen. Esou kënne mer kontrolléieren, wéi vill Loft un d’Holz däerf. Sou, an elo gitt e puer Schrëtt no hannen, well déi nächst Etapp maachen ech eleng, dat ass fir iech ze geféierlech! Pit!”

De Pit kënnt mat enger Schubkar an där Glous vum Feier läit, déi vun elauter Hëtzt rout liicht. D’Glous gëtt mat der Schëpp an de Kamäi geschott. Dono gehäit de Luc nach e puer Holzstécker an de Quandel an da gëtt en uewen zougemaach. Et dauert net laang, do kënnt Damp aus dem Kamäin an aus de Säitelächer.

„Dat gesäit jo aus wéi ee Vulkan!“ rífft de Max begeeschtert.

„De Koup ass elo fäerdeg, mee bis dat Kuele ginn, dauert et e bësse méi laang! Bei eisem klengen Meiler 3 Deeg... also bis e Freideg! Dat heescht dass mir elo 3 Deeg laang a Schichten op de Meiler mussen oppassen, souguer an der Nuecht!”

„Waaaat?” D’Kanner kucken sech mat oppenem Mond un. Dat kléngt elo wierklech no engem Abenteuer!

Den Här Pelozzi mëscht sech an. „Mir maachen an der Nuecht e puer Schichten, fir dass jidderree genuch ze schlofe kritt. Dir kënnt iech op de Plakater aschreiwen. A keng Angscht, dir dierft am Dag nach eemol raschten! Ech brauch fir all Schicht zwee Leit, ëmmer mat engem Erwuesenen!”

De Rescht vum Dag geet séier ëm. Dee selwer gebaute Kuelekoup ass eng spannend Attraktioun a si sëtze vill ronderëm a kucken dem Luc no, wéi en ëmmer erëm d’Säitelächer kontrolléiert. De Sam an d’Léonie hunn déi éischt Nuetsschicht. Während hir Klassekomeroden sech fäerdeg maache fir an d’Bett an et lues a lues méi roueg gëtt, sëtzen si mam Luc beim Koup.

„Wéi kréie mer d’Kuelen dann herno aus dem Koup eraus?” freet d’Léonie a kuckt dem wäissen Damp no, deen aus dem Quandel klëmmt.

„Dee klengen hei briechen ech mat der Schëpp auserneen. Nu stellt iech emol vir, wat dat fréier fir eng haart Aarbecht mat deene grouse Kéip war!”

Déi zweet Nuetsschicht ass fir de Rodrigo an de Yann. Dem Luc ginn d’Aen schonn e bësse schwéier.

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

„Ey, kuck!“ pëspert de Yann no enger Zäit a wéisst op de Luc, deen am Sëtzen ageschlof ass, „Komm mir loossen e schlofen! Deen huert schliisslech nach eng ganz Nuecht virun sech. Solle mer net e bëssi ronderëm trëppelen? Da gi mer manner séier midd.“

„Wetten, du traus dech net, an de Bësch eran ze goen?“ stëppelt de Yann.

„Pfff! Wetten, dass du dech net traus matzegoen!“ äntwert de Rodrigo... a well kee vun deenen zwee sech dat wëllt soe loossen, marschéieren si iwwert d'Wiss an an de Bësch eran. Et ass stackdäischer....

„Allez, nach e bëssi méi wäit“ pëspert de Yann. Hie klëmmt iwwert ee Bamstamm; seng Féiss taaschten duerch d'Blieder a seng Hänn laanscht d'Beem. En héiert säin eegenen Otem... a säin Häerzschlag.

„Rodrigo, hues de scho Schiss? Rodrigo!“ De Yann kuckt sech em, mee et ass ze däischer. Hie lauschtert... näischt. Séier mëscht hien e puer Schrëtt weider. Virun him läit eng kleng Lichtung, de Mound schéngt hell tëscht de Beem. Déi aner Säit vun der Lichtung gesäit hien e Schiet. Wat ass dat do?!

Dee Schiet tëscht de Beem... et ass net de Rodrigo!! Et ass een... e Päerd? Mat engem Reider drop! De Yann mierkt wéi sech d'Hoer op sengem ganze Kierper opstellen, et leeft him kal de Réck erof an en traut sech net sech ze beweegen! Deen anere beweegt sech och net... mee an der Däischtert mengt de Yann de Bléck vu sengen Aen ze spieren. Fatze vun der Geschicht geeschteren duerch säi Kapp: „...am Bësch op sengem Geeschterpäerd ronderëm reit“...“dee Räiche vun Huelmes sicht bis haut no sengem Mäerder.“.. „jitterengem un d'Guergel geet, deen him ze no kënnt“...

De Yann kënnt erëm zou sech a mëscht ganz virsiichteg e Schrëtt hannerzeg. Deen anere reagiert net. Nach een... zwee... keng Bewegung op der anerer Säit. Nach e grouse Schrëtt, an do, endlech, dréit de Yann sech ëm a rennt. Hien trëllt iwwert eng Wuerzel, sprengt nees op d'Féiss, rutscht e klengen Hiwwel erof, klëmmt ënnert engem Bamstamm erduerch bis - „AAAA-AAAAAH!“

„Au!! Yann!!“ De Rodrigo reift sech d'Nues. „Spënns du?!“

De Yann hält sech d'Stier... dat gött eng Bëlz!. „Du gleefs net wat geschitt ass!“ pëspert hien opgereegt an erzielt dem Rodrigo vum Päerd mat Reider, déi hien tëscht de Beem erbléckst hat.

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

„Krass! Mir ass et änlech gaang... komm mat!” De Rodrigo leeft e Stéckelchen tëscht de Beem erduerch, an déi Kéier passt de Yann op, dass en en net aus den Ae verléiert. De Rodrigo bleibt op eemol stoen: „Lauschter!!”

De Yann lauschtert an d'Däischtert eran. „Et klappt... wéi wann ee mat engem Hummer op Eise schléit! An et knistert... wéi bei engem Feier... an ech héiere Stëmmen!”

„Wéi am Pit senger Geschicht... D'Geeschter vun de Kuelebrenner!” pëspert de Rodrigo. „Ey, du häls mech lo vläicht fir blöd, mee wat kann dat soss sinn?”

„Du bass net blöd!” ënnerbrécht de Yann hien. „Komm, mir maachen eis hei eraus!” Si huelen nach eemol d'Been an de Grapp bis se nees beim Kuelemeiler stinn. De Luc schléift nach ëmmer, an déi zwee Bouwe sëtzen sech ouni e Mucks dobäi.

Den anere Muere beim Kaffi hunn déi zwee nach ëmmer hier grujeleg Entdeckunge vun der Nuucht am Kapp. Si erziele just dem Léonie dovun... bei him kënnen si sech net blaméieren; hatt hat schliisslech och ee Geescht gesinn!

Nom Kaffi rífft den Här Pelozzi d'Klass bei sech: „Haut weisen ech iech, wat elo do steet wou fréier d'Duerf Kuelbech war... do ginn et nämlech nei Bewunner! Paakt är kleng Rucksäck.”

Si mussen net wäit trëppelen. Schonn no 10 Minutte stinn si virun engem hellen Haus mat ville Fënsteren. Iwwerall stinn Dëscher, an un all Dësch sti Leit a schaffen, bauen, bastelen oder forme Keramik... eng ganz Terrasse voller Kënschtler!

„Sou, mir sinn op der nächster Etappe vun eisem Thema” rífft de Schoulmeeschter an een vun de Kënschtler kennt bei de Grupp. „Mir sinn net déi eenzeg, déi sech mam verschwonnenen Duerf beschäftegen. Hei an dësem Haus schaffe vill verschidde Kënschtler. Do wou hir Atelier'e si war virun eng Schwéngsziichterei. Déi ass zougemaach ginn an haut kënnen sech Kënschtler mat hirem Material hei ausbreeden. Grad schaffen si all zesummen un engem Projet, an deem et drëm geet, d'Liewe wéi fréier ze weisen. D'Ausstellung vum Projet ass dëse Freide wann är Eltere kommen. Är Maquette vun de verschwonnenen Dierfer ginn och ausgestellt. Den Här Hilger hei wéist iech elo emol déi Saachen, déi scho fäerdeg sinn, richteg?”

„Richtig!” iwwerhëlt ee vun de Kënschtler „D'Konschtwierker sinn iwwerall am Bësch ausgestellt. Kommt mir einfach no!”

Déi ganz Klass staunt net schlecht, wat se do alles gesinn! Do hänke Biller u laange Ficellen;

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

iwwerall tëscht de Beem luusse Statuen eraus, an op enger Plaz hänke laang faarweg Dicher bis op de Buedem. Iwwerall héiert een et klappen, Aaxten, Stëmmen an Trëtt. De Yann stéisst de Rodrigo an d'Säit. „Dat sinn déi Geräischer déi mer héieren hunn!“

„Dat wat der do héiert ass eis Toun-Installatioun. De Ben, eise Geräischkënschtler, huet en Tounband mat Geräischer vu fréier zesummegeallt. Dat Klappe wat der héiert, soll un d’Kuelebrenner erënneren, déi an dem verschwonnenen Duerf gewunnt hunn. Ech hunn och vum Här Pelozzi héieren, dass der d’Geschicht vum Reider, dee mat sengem Päerd an der Supp ënnergaangen ass, schonn héieren hutt. Abé, mat där hunn ech mech a menger Aarbecht och beschäftegt. Hei do, do gesi der meng Skulptur.“

D’Kanner kucken an déi Richtung, wou hie weist.

Dem Yann zitt schaarf den Otem an: „Merde! Mäi Geescht!“

„Watgelift?“ freet den Här Pelozzi.

„Näischt!“ seet de Yann séier a kuckt bei de Rodrigo eriwwer. Deen huet ganz rout Oueren a kuckt ganz ugestrengt iergendeppes um Buedem.

„Wéi peinlech...“ denkt de Yann. „Mäi Geescht ass nëmmen eng Statue aus Holz! Wéi konnt ech mir nëmmen sou e Blödsinn abilden?“

Hüüüüüüüh - Schalt et do duerch de Bësch.

D’Léonie kuckt den Här Hilger mat oppenem Mond un. „Dat Geräisch kënnt och vum Band?“

„Jo ganz genee“, laacht de Mann. „Et klängt richteg echt, gell?“

Den Här Pelozzi an déi ganz Klass si begeeschtert, just d’Léonie, de Yann an de Rodrigo kucken e bësse genéiert a laache gezwongen.

Déi zwee lescht Deeg vun der Kolonie gi genee esou séier eriwwer wéi déi éischt. Déi, déi net grad mam Luc oder mam Pit op de Kuelemeiler oppassen, maachen de leschte Schlëff un hire Maquettes, hëllef an der Kichen oder erhuelen sech vun der Nuetsschicht beim Holzkoup. Si bréngen hir Miniatur-Dierfer bei den Här Hilger an d’Ausstellung a Freides nom Mëttegiesse rulle schonn déi éischt Elterenautoen virun d’Haus.

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

De Vernissage ass e vollen Erfolleg! Et ass eng ganz besonnesch Stëmmung an d'Elteren an déi aner Visiteuren si begeeschtert. Laang stinn se bei de Maquettes a kucken sech déi winzeg Haiser, Mënschen an Déieren un.

Am Bësch ass et haut och wierklech guer net méi grujeleg! Iwwerall trëppelen a sti Leit, et gëtt gelaacht, diskutéiert a gestaunt.

„Léif Alleguerten, mir kommen elo zum Héichpunkt vun dësem Nomëtteg!“ rífft op eemol den Här Pelozzi a klappt an d'Hänn: „Mir maachen de Kuelemeiler op a kucken, ob eis Kuelen eppes gi sinn!“

Nieft dem Meiler beim Chalet sëtzt nach ëmmer de Luc a passt op de Koup op. Deen ass e gutt Stéck méi kleng ginn, an et kënn net méi vill Damp eraus. D'Schüler an hir Famille versammelen sech an engem grouse Krees an de Luc setzt d'Schëpp un. Hie muss uerdentlech drécken, fir duerch de Buedem ze kommen, mee op eemol brécht de Koup ausernee an ënnendrënner läit: e Koup Kuelen!

D'Famille klappe begeeschtert, mee d'Schüler maache laang Gesiichter.

„Waaaatgeliift?“ rífft de Sam. „Mir haten dach esou vill Holz openee getässelt! Wou ass dat dann alles? Dat do ass jo just ee Mini-Sak Kuelen!“

De Luc laacht. „Ma dat war kloer! D'Kuelen, déi iwwreg bleiwen, sinn ëmmer just een Zéngtel vun deem Holz, dat ugefaange gëtt. Do gesitt der wéi vill d'Leit fréier hu misste schaffe fir nëmmen e bëssen eppes dovun ze hunn!“

„Déi bleiwen elo nach hei leie bis se ofgekillt sinn“, seet den Här Pelozzi, „Da paken ech se an an um Schouffest ginn d'Wurschten dorop gegrillt, dann huet d'ganz Schoul eppes vun eisem Projet. Ass dat net genial?!“

Erem klappen se alleguerten...an dann ass esou lues Zäit, fir Äddi ze soen.

Lues a lues fänken déi éischt un, hier Rucksäck an den Auto ze tässelen, an déi éischt Gefierer fueren de Feldwee erof op d'Hauptstrooss. Et gëtt gewonk an duerchernee geruff „Bis e Méinden!“ – „Charel, hues de däi Schlofsak?“ – “Dreemt schéin... vu Mäerder a Geeschterpäerd!“ – „Merci Här Pelozzi, et war mega!“ – „Mamm, da komm elo!“

Och d'Léonie a säi Papp maachen sech bei den Auto. D'Leonie leet sech mam Kapp widder de

Geschichte: Eng Kolonie wéi keng aner

Sätz. Hat ass esou onendlech midd a freet sech op säi Bett. Wat eng genial Woch! Den Auto rumpelt op de betonéierte Wee eriwwer an hat mierkt, wéi seng Aen ëmmer méi schwéier ginn.

Si béie grad ëm déi grouss Kéier, do mierkt hat op eemol a sengem Aewénkel eng Bewegung... Hat dréint séier de Kapp. Kuerz ass et him, wéi wann hat tëscht de Beem eppes Grousses gesinn hätt. Mee wéi hat nach eemol genee kuckt... do ass näischt méi ze gesinn. „Dat war dach e Päerd, oder spannen ech?“ denkt hat nach, mee am nächsten Abléck sinn him schonn d'Aen zougefall.